

[Från KPMLr:s Palestinaseminarium sept-okt 1980]

Staffan Beckman

Sionismen som ideologi och politisk rörelse

I FN fastslogs det för några år sedan att sionismen är rasism. Det var en seger för världens förtryckta och kämpande folk. USA-imperialisterna, sionisterna och deras allierade skrånade i desperation att det var FN-resolutionen som var rasistisk, att den var uttryck för antisemitism. I årtionden har fienden sökt skrämja progressiva människor från att ta ställning mot det koloniala Israel med detta argument. De lyckas allt sämre — och det framför allt tack vare den palestinska kampens utveckling. Antisemitism, judeförföljelse, hör samman med den nattsvartaste reaktion, medan anti-sionism, kamp mot den koloniala sionistiska rörelsen, ingår i kampen mot reaktionens mörkerkrafter, i kampen för människans befrielse.

Sionism är rasism. Jag ska inledningsvis bara nämna två av alla tänkbara exempel på det.

Efter 1967 års krig, då Israel i ett blodigt anfall slog till mot de omgivande arabstaterna, genomsökte israeliska rabbiner, under arméns beskydd, de stora flyktinglägren i Gaza-området. De sökte efter vad de betraktade som judiska barn, och med det menade de barn till föräldrar där modern var född i judisk familj. Föräldrarna hade fördrivits i samband med Israels upprättande 1948, kvinnorna från judiska familjer hade följt sina män i landsflykt, de hade kämpat tillsammans i flyktinglägrens misär i nästan tjugo år — och nu kom rabbiner och ville ha deras barn. Naturligtvis fanns det de som vägrade att lämna ut sina barn, men en del gjorde det. Dessa barn plockades ut bland alla andra barn, togs till Israel, sattes i religionsundervisning, och så småningom publicerade Jerusalem Post och alla andra israeliska tidningar bilder på dessa barn när de hade fullbordat sin skolning och blivit fullvärdiga israeler. Kvar i lägren blev föräldrarna, kvar i lägren blev alla andra barn. Så gjorde israelerna i Gaza, så gjorde de tyska nazisterna i Polen när de träffade på individer som de betraktade som ”ariska” och som då upptogs som medborgare i ”Tredje riket”.

Det andra exemplet berör det sionistiska uppbygget i Palestina på 1920- och 30-talen. I tidningen Haaretz den 15 november 1967 berättade David Hacoheh, ledande politiker och medlem av David Ben Gurions s.k. arbetarparti, om sina problem som s.k. sionistisk socialist:

”Jag blev medlem i föreningen för socialistiska studenter”, skrev Hacoheh, ”engelsmän, irländare, judar, kineser, indier och afrikaner, alla var vi under brittiskt styre. Och redan här var jag tvungen att kämpa för den judiska socialismen bland mina närmaste och intimaste vänner.

Försvara det faktum att jag inte mottog araber i min fackförening, i Histadrut (dvs. israeliska LO), att vi här uppmanade husmödrarna att inte handla hos araber, att vi stod vakt vid citruslundarna för att arabiska arbetare inte skulle få jobb där, att vi hällde fotogen över arabiska tomater, att vi på marknaden överföll judiska husmödrar och slog sönder de arabiska äggen i deras korgar, att vi höjde Judiska Nationalfonden till skyarna samtidigt som man skickade Josua Hankin till Beirut för att köpa jord av frånvarande godsägare och sparkade iväg de arabiska bönderna, att det hos oss var tillåtet att köpa tiotals dunam jord av en arab — men förbjudet att, ve och fasa, sälja en enda judisk dunam till en arab, att jag som socialist tog kapitalismens symbol, Rotschild, och kallade honom för 'den kände donatorn' — det var inte lätt.”

Visst är sionismen en rasism — såväl i Menachem Begins öppet fascistiska uniform som då den framträder i socialistisk maskeradkostym.

Men vad är dess materiella grund?

Sionismens materiella grundval är imperialismen. Sionismen som rörelse, som organisation, som plan, utvecklas i det stadium då kapitalismen i de mest framskridna länderna övergår i imperialism, det stadium då — med Lenins ord — de kapitalistiska ländernas kolonialpolitik avslutar erövringen av obesatta landområden på vår planet. De judiska borgare som 1897 skapade den sionistiska världsorganisationen i Basel var direkt och indirekt lierade med, och objektivt sett en del av den västeuropeiska bourgeoisien vars intressen då bestämdes av att de kapitalistiska produktionsförhållandena hade inträtt i sin imperialistiska fas. Sionismen är en kolonial rörelse, född ur imperialismen, helt och hållet länkad till imperialismen och dess fortbestånd.

Det är alltså inte bara så att Israel sen sitt upprättande 1948 tjänar som imperialistisk bas i östra Arabvärlden; det är inte bara så att dagens imperialistiska intressen gör Israel till en sådan bas; den rörelse, den organisation som för över åttio år sen skapades för att upprätta en judisk koloni var redan till sina ursprungliga intressen förbunden med och en del av den imperialistiska bourgeoisiens strävanden och planer.

För ett par månader sen spreds över världen bilden av en väldig staty som hade krossats i Zimbabwes huvudstad Salisbury. Det var statyn över ”imperiebyggaren” Cecil Rhodes som hade störtats i gruset, Rhodes vars namn i nästan ett århundrade hade varit förknippat med det koloniala Rhodesia.

Theodor Herzl, den politiska sionismens initiativtagare, den man som stod i spetsen för den första sionistiska världskongressen 1897, var en hängiven beundrare av Cecil Rhodes. 1889 hade Rhodes bildat ett bolag, ett kolonialkompani, British South Africa Company, för att kolonisera det som idag är Zambia och Zimbabwe. Det bolaget stod modell då sionisterna började organisera sig.

I boken ”Judestaten”, där Herzl 1896 la fram planen för en kolonial judisk statsbildning, skrev han rakt på sak att det företag som han tänkte sig skulle leda koloniseringen delvis var ”tänkt efter de stora territorialkompaniernas modell — ett judiskt Chartered Company om man så vill”, skrev han. Ett par år senare existerade det såväl en Judisk Kolonial Trust som en Judisk Kolonisationskommitté, båda redskap för Sionistiska Världsorganisationen.

Det är inte av intresse för historiska kuriositeter som jag säger detta, utan för att fastställa den sionistiska rörelsens klasskaraktär och politiska karaktär. Den sionistiska koloniala apparaten är ett yngre syskon till Cecil Rhodes' British South Africa Company, och båda är barn av kapitalismens övergång till imperialism. Till skillnad från Rhodes var Herzl inte miljonär, han var journalist, men genom att ställa sig i den imperialistiska borgarklassens tjänst, genom sin förmåga att formulera sig i överensstämmelse med denna bourgeoisies intressen, genom att de ledande sionisterna byggde upp sin apparat i överensstämmelse med imperialisternas grundläggande intressen, bäddade de för de framgångar som den sionistiska rörelsen trots allt har haft.

Det var ingen slump att Herzl redan i boken ”Judestaten” öppet kopplade samman Palestina-projektet med imperialistiska staters intressen. ”För Europa”, skrev han, ”skulle vi där utgöra en skyddsmur mot Asien, vi skulle bli en kulturens förpost mot barbariet”. Alltefter styrkeförhållandena och motsättningarnas utveckling under tiden före första världskriget sökte sionisterna allians med än den ena, än den andra av dåtidens stormakter. Chaim Weizmann, den man som skulle bli kolonialstaten Israels förste president, berättar i sina memoarer om hur det var sionisternas erbjudande till den brittiska regeringen om att ”ett judiskt Palestina skulle bli en skyddsvakt åt England, i synnerhet i förhållande till Suez-kanalen” som ledde fram till

att England ställde sig bakom det sionistiska projektet genom den s.k. Balfour-deklarationen 1917.

Borgerliga historieskrivare förmår inte — och har givetvis inte intresse av att — beskriva den sionistiska politikens framgångar under den första tiden som annat än exempel på ”realism” och ”framsynthet”. För kommunister klargör denna politik med all önskvärd tydlighet sionismens klasskaraktär och materiella bas.

Gentemot sionisternas påståenden att sionismen är judarnas nationella rörelse och att denna rörelse skapades för att, som det heter, judarna skulle ”återvända” till Palestina, är det av intresse att veta att Palestina för de första sionisterna, för dem som grundade kolonialbanken och kolonisationskommittén, bara var ett av flera möjliga alternativ. I boken ”Judestaten” nämner Herzl Argentina, som inte har mycket med det judiskt-religiösa förflutna att skaffa, och de närmaste åren var såväl Kenya som Madagaskar och Uganda på tal. Det var först när de sionistiska ledarna på allvar hade insett att de inte skulle kunna entusiasmera några kolonistörer om de inte knöt an till den religiösa myten om Palestina som de släppte alla andra alternativ. Då börjar de också döpa om sin verksamhet och sina organ så att de inte längre kallas koloniala utan nationella. Då passade det dem också bra att hitta på att säga att deras ideologiska bakgrund inte var kolonialismen utan 1800-talets europeiska nationella rörelser. Då försökte man med hjälp av dåtidens borgerliga nations- och ras-begrepp ge ett fungerande innehåll åt begreppet ”det judiska folket”, som tidigare först och främst var ett religiöst begrepp enligt vilket judarna var ett folk inför Gud. När Herzl i ”Judestaten” talar om judarna som ett folk är det som en slutsats av antisemitismen, av att judarna inte tillåts vara patrioter i de länder där de lever.

Samtidigt säger det oss också något att det inte var sionisterna som först utvecklade tanken på en judisk bastion för västerländska intressen i Palestina. Redan Napoleon formulerade den idén då han under ett fälttåg befann sig i Gaza 1797, exakt hundra år före den första sionistkongressen. På 1840-talet uttalade sig en brittisk minister vid namn Palmerston för samma sak. Då fanns redan i England en religiös rörelse som ägnade sig åt att döpa judar och skicka dem till Jerusalem, i tanke att paradiset stod för dörren — och den rörelsen hade förstås en objektiv grund i dåtidens engelska imperiepolitik. Och under decennierna före Baselkongressen hade redan flera judiska kolonier upprättats i Palestina finansierade av den fransk judiske finansmannen baron de Rotschild, ett projekt som ingick i stormakternas allmänna penetration i Mellanöstern på det stadiet. Franska kapitalintressen hade från 1850-talet upprättat skolor enbart för judar i flera arabiska huvudstäder osv.

De politiska sionisterna hakade alltså på en bland den europeiska bourgeoisien redan existerande tradition och idé — en idé som för de engelska imperialisterna blev praktiskt genomförbar genom de positionsförändringar som blev resultatet av det första imperialistiska omfördelningskriget.

De borgerliga revolutionerna i Västeuropa med deras nya lagstiftning och nya människosyn gjorde det under större delen av 1800-talet möjligt för mängder med judar att assimileras i de europeiska samhällena; dvs. de upphörde att vara judar. Denna utveckling hade just hunnit så långt, att det i vissa religiösa judiska kretsar uppstod en motreaktion, en rörelse som fruktade att judendomen skulle försvinna, då det sönderfallande tsardömet i Ryssland satte igång massförföljelser av judar för att avvända och förvrida klasskampen. Miljontals östeuropeiska judar flydde västerut, till Tyskland, Frankrike, England och Amerika. De assimilerade och etablerade borgarna från judiska familjer blev uppskrämda inför ankomsten av dessa massor av fattiga, flyende judar som de menade skulle ge upphov till nya utbrott av antisemitism.

Samtidigt blev en jude, Dreyfus, offer i kampen mellan reaktionära borgerliga militaristiska kretsar och liberala kretsar i Frankrike, och i kampen kring Dreyfus piskade reaktionen upp en häftig antisemitisk storm.

De borgerliga och de sionistiska historieskrivarna betonar med rätta den tsarryska och den franska antisemitismens betydelse för att den sionistiska rörelsen upprättades. Theodor Herzl konfronterades t.ex. med Dreyfus-affären och han hade också mött antisemitism i Tyskland och Österrike-Ungern. Herzl och de övriga sionisterna drog slutsatsen att assimilering var omöjlig och att antisemitismen var evig, att judar aldrig skulle kunna leva som likaberättigade tillsammans med andra människor — och med den ideologiska utgångspunkten skapades den sionistiska rörelsen för att förflytta så många judar som möjligt till en koloni.

Men som kommunister ser vi ideologin som en överbyggnad och inte som en grund. Som kommunister ser vi till produktionsförhållandena och klassförhållandena.

1897 grundades som sagt den sionistiska rörelsen. Året innan, 1896, gav Herzl ut sin bok ”Judestaten”. Året dessförinnan, 1895, uttalade sig Cecil Rhodes på följande sätt enligt ett citat som återges av Lenin i hans verk ”Imperialismen som kapitalismens högsta stadium”. Cecil Rhodes, vars British South Africa Company stod modell åt sionisternas apparat, sa så här:

”Jag var igår i Londons East End (en arbetarstadsdel) och besökte ett möte av arbetslösa. Och då jag efter att ha hört de vilda talen, som utgjorde ett enda skrik efter bröd, gick hem och tänkte över vad jag sett, var jag mera än förut övertygad om imperialismens betydelse ... Min stora idé är lösningen av den sociala frågan, dvs. för att skydda det förenade konungarikets (alltså Englands) 40 miljoner invånare från ett mördande inbördeskrig måste vi kolonialpolitiker öppna nya landområden, vilka kan uppta befolkningsöverskottet, och skaffa nya marknader för de varor, som produceras i fabriker och gruvor. Imperiet är en magfråga, det har jag alltid sagt. Om ni inte önskar inbördeskrig, så måste ni bli imperialister.”

Där formulerade Cecil Rhodes direkt de brittiska monopolkapitalisternas, och indirekt sionisternas intressen av kolonisering. Den tsar-ryska, franska, tyska, österrikisk-ungerska antisemitismen var en viktig faktor bakom sionismens uppkomst — men det påverkar inte vår syn på sionismens klasskaraktär och inte vår syn på dess materiella grund på annat sätt än att det ytterligare klargör den borgerliga koloniala och imperialistiska basen.

Herzl skriver:

”Redan i de fattiga utvandrarnas nyutrustning skall ligga något symboliskt: Ni börjar nu ett nytt liv! Genom böner, populära föredrag, upplysning över företagens ändamål, hygieniska föreskrifter för de nya boplatserna, och vägledning för det framtida arbetet skall Jewish Company skapa en högtidlig och festlig stämning efter utvandringstiden. Ty det förlovade landet är arbetets land.”

Och vidare:

”Ja, de rika judarna, som nu ängsligt måste dölja sina skatter och ge sina ledsamma fester bakom fördragna gardiner, kommer därborta att få njuta i frihet. Om denna utvandring kommer till stånd med deras hjälp, då kommer kapitalet att rehabiliteras därborta hos oss; det kommer att visa sin nytta i detta makalösa verk.”

Visst är sionismen rasism. Den är det först och främst därför att den är en kolonial rörelse på imperialistisk grund. Men till den grundläggande koloniala aspekten kommer också andra inflytanden i denna rasism. Sionismen har liksom nazismen tagit inspiration av de urartade rasläror och teorier som det borgerliga tänkandet framförde kring sekelskiftet. Den religiösa tanken om judarna som ”Guds utvalda folk” — en tanke som går igen i flera religioner —

omvandlades av den politiska sionismen till en herrefolksteori. I en anti-nazistisk skrift utgiven 1935 av Clartés Förlag heter det att man hos en del sionister finner ”precis samma självöverskattning som hos den 'nordiska tankens' anhängare, och samma falska föreställning om judarna som en egen ras. Man möter uttryck som 'det utvalda folket' sida vid sida med föraktfulla glosor om andra folkslag, man finner uppräknningar av de andens stormän, som utgått från judarna, man möter precis samma argument och samma vetenskapliga falskspeleri, som när propagandan gäller den nordiska rasen”.

Och i botten på den sionistiska ideologin finns denna grundtes att judar inte kan leva bland andra människor, att judarna måste skiljas bort från andra — en tes som bara är en spegelbild av nazismens syn på judarna, en spegelbild som är lika reaktionär som ”originalet”, lika ödesdiger för dem som drabbas av den.

Judendomen är en religion, visserligen en religion med starka socialt sammanhållande drag — drag som förstås har förstärkts av alla förföljelserna — men judarna utgör självklart inget folk. Man behöver bara tänka på de cirka sex miljoner judiska trosbekännarna i USA — skulle de till skillnad från alla andra amerikanska invandrare och deras ättlingar utgöra ett särskilt folk?

Men, säger nu någon, uppstod det inte tidigt sionistiska socialistiska rörelser i bland annat Tsar-Ryssland? Hörde inte socialistiska arbetarpartier till de drivande i uppbygget i Palestina ända från början av seklet? Är inte kibbutzerna socialistiska samlevnadsexperiment? Strider inte allt detta mot påståendet om sionismens imperialistiska materiella grund? Hade inte Israel arbetarregering fram till för bara ett par år sen?

Jo, det uppstod sionistiska socialistiska rörelser i bland annat Tsar-Ryssland. Rörelser som sökte avskilja de judiska proletärerna från deras arbetskamrater, rörelser som påstod att det först måste finnas ett judiskt territorium innan det judiska proletariatet kunde göra revolution mot sina kapitalister, rörelser som sålunda accepterade och underordnade sig den kolonialt-imperialistiska planen för Palestina, rörelser som ställde sig i den sionistiska bourgeoisieens tjänst och bidrog med att leverera fotfolk till kolonialbygget.

Var dessa sionister verkligen socialister? Ja, de var småborgerliga socialister, drömmare, idealister, besmittade med bourgeoisieens chauvinism, underordnade bourgeoisieen därför att de inte var i stånd att ställa sig på proletariatets ståndpunkt, därför att de fruktade den proletära socialismen mer än de fruktade borgarnas kapitalism. Fjärran var dem den proletära internationalismen och arbetarklassens enhet; i stället passade det deras intressen utmärkt att skjuta det s.k. judiska i förgrunden och bege sig som kolonialister till ett land som redan var bebott, ett land där så gott som all odlingsbar jord redan var brukad av de människor som bodde där. Där byggde de kibbutzer, påstått socialistiska anläggningar, och till detta fick de kapital från de organ som den sionistiska världsorganisationen hade upprättat. Kolonialbolag som hade upprättats enligt Cecil Rhodes modell finansierade alltså dessa ”socialisters” revolutionära anläggningar.

Ordföranden i det israeliska kommunistpartiet Rakkah, Meir Vilner, beskriver de första decennierna så här:

”'Erövring av jord' — eller med andra ord fördrivning av arabiska bönder från deras jord — blev en patriotisk slogan. Dessa 'erövringar' stöddes på den ottomanska jordlag som tillämpades under det turkiska styret i Palestina och som förblev i funktion under det brittiska mandatet. Denna lag stipulerar att jordbrukarna-arrendatorerna inte har någon som helst rätt till jorden; och eftersom det stora flertalet bönder i Palestina var arrendatorer som arbetade åt godsägare — liksom deras

förfäder gjort i århundraden — gjorde detta det möjligt för de sionistiska organisationerna (Judiska Nationalfonden, Judiska Kolonisationskommittén, etc) att genomföra transaktioner med de stora godsägarna som vanligen inte bodde i landet. På grundval av dessa omfattande köp fick de därefter de brittiska domstolarna att utfärda förvisningsorder som innebar fördrivning av hela arabiska byar från den jord de hade bebott och plöjt under många generationer . . . Denna kamp om jorden och den tvångsvisa fördrivningen av befolkningen i hela byar var grogrunden för de flesta av de strider som bröt ut mellan judar och araber till den brittiska administrationens stora belåtenhet.”

Kolonialorganen köpte marken, brittisk polis hjälpte dessa ”socialister” att fördriva de arabiska bönderna, så försågs de med startkapital, utrustning, vapen och med vattentillförsel och elektricitet. Så började det socialistiska experimentet!

Den borgerliga kibbutzexperten Bruno Bettelheim konstaterar om kibbutzerna att ”den speciella utformning som detta nya liv fick bestämdes i stor utsträckning av en liten 'elitgrupps' ungdomsrevolt i Centraleuropa vid sekelskiftet, nämligen Wandervogel-rörelsen. Wandervogel betyder flyttfågel på tyska, och dess unga anhängare ville just flytta ut ur sina föräldrars värld — en tanke som var mycket lockande för ghetto-ungdomen vid denna tid. Wandervogel-rörelsen var en revolt mot de auktoritära familjer i vilka dessa huvudsakligen från medelklassen kommande ungdomar hade vuxit upp, och mot de auktoritära tyska gymnasier som de flesta hade gått i. Vad de sökte var ett mer äkta och naturligt liv”.

Hur gick det med Wandervogel-rörelsen i Europa? Uppslagsboken meddelar att ur den rörelsen utvecklades den s.k. Jugendbewegung och 1933 uppgick den i Hitlerjugend...

Vi kan tänka ett ögonblick på hur nazisterna såg på judarna och på sig själva och så lyssna på följande citat ur en skrift publicerad av en av kibbutzorganisationerna, Hashomer Hatzair, 1949:

”Vi måste medge att vår nationalsjukdom utgörs av den judiska individens moraliska dekadans som människa; avsaknaden av nationellt medvetande är ett logiskt resultat av denna situation... Betrakta den unge juden; fastän ung till åren är han redan gammal till sinnet — hans själ är fylld av svårmod... Juden i förskingringen är en karikatyr av den normala, naturliga människan — både fysiskt och mentalt... Vårt uppfostringsideal är att skapa en ung jude med välbyggda muskler, stark vilja, ett normalt, friskt sätt att tänka, disciplinerad...”

Samma människosyn, samma s.k. ideal gällde alltså för nazismen som för denna s.k. vänstersocialistiska kibbutzorganisation! De muskulösa idealmänniskorna från olika kibbutzorganisationer är idag ledande inom israeliskt samhällsliv, i statsförvaltningen, i armén etc. Den nämnda kibbutzorganisationen hör idag ihop med det s.k. vänstersocialistiska Mapam-partiet som långa tider suttit i regeringen.

Den sionistiska bourgeoisieens intresse för kibbutzerna är självklart: kibbutzorganisationerna drar folk till Israel, ofta samma slags scouttyper och medelklassidealister som under den första tiden, människor vars s.k. socialism är inåtvänd mot dem själva, står i direkt motsättning till arbetarklassen, och naturligtvis är helt ofarlig ur bourgeoisieens synvinkel. Från första stund har kibbutzerna upprättats i gränstrakterna för det vid varje tidpunkt erövrade territoriet och fungerat som väl sammansvetsade framskjutna baser för koloniseringen. Kibbutzerna är för sionismen vad Israel är för USA-imperialismen: bastioner som genom sin fasta interna struktur är militärt långt effektivare än några tillfälligt insatta trupper.

Den som strävar att analysera Israel på materialistisk grund, den som i solidaritet med den palestinsk-arabiska befrielse-rörelsen och dess målsättning vill förstå vad sionismen, Israel, de sionistiska partierna och de israeliska institutionerna egentligen är, får inte ett ögonblick

glömma den koloniala, imperialistiska basen. Inget sionistiskt parti, ingen israelisk institution kan direkt jämföras med liknande partier och institutioner i ”normala” kapitalistiska stater. Trots sin likhet med partier i andra länder — och trots att t.ex. det sionistiska s.k. arbetarpartiet är medlem av socialdemokraternas Socialistinternational — har de sionistiska partierna en från dessa väsensskild grundkaraktär just därför att de är sionistiska, dvs. koloniala. De sionistiska partierna är först och främst redskap för kolonialt förtryck och uppbygge. Den grundläggande samhällseliga motsättningen i Israel-Palestina står inte mellan judiskt arbete och kapital utan mellan de fördrivna och koloniserade palestinierna och de sionistiska kolonisationsörerna — en motsättning som i sin tur är en del av motsättningen mellan det arabiska folket och imperialismen. Israel är ingen vanlig kapitalistisk stat.

De sionistiska partierna bildades ursprungligen utanför Palestina med det främsta syftet att få folk att flytta dit. Antingen de kallade sig höger eller vänster deltog de i de sionistiska världskongresserna och representerades i de olika koloniala organen. För sin verksamhet i och utanför Palestina fick de — och får de — del av de gemensamma sionistiska fonderna, insamlade från såväl förmögna donatorer som Rotschilds som från de fattigaste ghettojudar.

En facklig apparat upprättades i Palestina, också den med stöd av kolonialorganen, och denna apparat, Histadrut, var inte ens från början avsedd att i första hand försvara arbetarnas intressen. Den bildades för att ”skapa ett judiskt proletariat” åt den sionistiska rörelsen, för att skola och placera nya immigranter för det koloniala uppbygget. Histadrut försågs med medel att upprätta banker, industrier, byggföretag, etc., och blev snart stommen i det sionistiska samhället. Och i Histadrut styrde och ställde de s.k. arbetarpartierna i enlighet med de koloniala intressena — och införde t.ex. under den brittiska mandatperioden speciella tvångsavgifter för sina medlemmar; en tvångsavgift ”För judiskt arbete” — där pengarna gick till att organisera strejkvakter m.m. för att hindra att arabiska arbetare blev anställda — och en tvångsavgift ”För judiska varor” — där pengarna användes till en bojkott mot alla arabiska produkter.

Hela den koloniala apparaten, alla slags institutioner och partier var upprättade för och inriktade på först och främst detta: att erövra jorden och driva bort de palestinska invånarna. Pengarna som samlades in hade detta allt överskuggande syfte och inte ett öre kunde gå till exempelvis en vattenledning till ett arabiskt hus eller en skolbank till en arabisk skola. Varför sionismen måste krossas och Israel försvinna och ersättas av ett nytt samhälle innan olika människor kan leva i fred och jämställdhet med varandra kan man t.ex. förstå om man vet att dagens israeliska jordbruksdepartement är ett kolonialt organ, finansierat med sionistiska pengar, och aldrig kan ge arabiska jordbrukare mark eller utrustning men däremot planlägger konfiskering av arabisk jord för kolonisering, ser till att nya bosättningar på Västbanken får vatten och avlopp, etc.

För att få ett riktigt perspektiv på den palestinsk-arabiska befrielsekampen måste man inse att också de israelisk-judiska arbetarna är kolonisationsörer. Det är inte deras land; marken de arbetar och bor på är ockuperad, erövrade; också de profiterar på ett annat folks tillgångar; det samhälle de lever i finansieras i hög grad utifrån, av imperialismen, och bara till en del genom det mervärde de skapar. De israelisk-judiska arbetarnas motsättning till ursprungsbefolkningen är djupare än deras motsättning till det sionistiska kapitalet. Därför är förutsättningarna för de israelisk-judiska arbetarnas klasskamp mot ”sin” bourgeoisie begränsade — och den kan ta steget till verklig politisk kamp först då den palestinsk-arabiska kampen har nått en högt utvecklad nivå, då ett annat samhälle börjar bli möjligt att urskilja, då de israelisk-judiska arbetarna till slut kan uppfatta den objektiva intressegemenskapen med de palestinsk-arabiska massorna. Först då kan de israelisk-judiska arbetarna frigöra sig från den sionistiska ideologin

— från t.ex. myten att antisemitismen är ”evig” — och ta kamp mot ”sin” bourgeoisie och imperialismen.

Å andra sidan måste de israelisk judiska arbetarna ständigt slåss för sitt bröd och sin själ i ett samhälle som ruttnar allt snabbare, där den ekonomiska, politiska, sociala och kulturella krisen djupnar alltmer. Denna försvarskamp är oundgänglig och bidrar trots sin begränsning givetvis också till att avslöja det israeliska samhällets motsättningar och karaktär. — Där finns också de proletära och halvproletära skikten av arabiska judar (dvs. araber med judisk religion som sionisterna har drivit att lämna sina arabiska hemländer) som gång på gång har tagit upp kamp mot den diskriminering och det eländiga liv de drabbas av i det rasistiska samhället med dess i huvudsak euro-amerikansk bourgeoisie. Naturligtvis är krisen och uppsplittringen i kolonialstaten en del av den utveckling som pekar fram mot det fria, demokratiska Palestina.

Vad gäller de sionistiska partierna blir huvudaspekten ur den palestinsk-arabiska kampens synvinkel att de representerar olika taktik i koloniseringen, skiftande koloniala svar på hur koloniseringen bäst ska gå till och befästas.

Ett typiskt drag för den sionistiska rörelsen har ända från början varit det objektiva samspelet mellan vad som har kallats ”extremism” och vad som har framställts som sansad och ”allmänt accepterad” politik. Fascistiska, halvfascistiska och vissa religiösa grupper och partier som öppet har talat om ett ”Stor-Israel” kallas för extremister; de s.k. arbetarpartierna som inte talar öppet om sådant kallas för demokratiska. Praktiken avslöjar denna myt och visar i stället på sambandet, visar att det bara är taktiska skillnader.

Idag har den imperialistiska bourgeoisie intresse av att bli av med Menachem Begin — och därför passar det att ställa till ståhej kring nya bosättningar på Västbanken. Och man ”glömmer” att det under den tidigare s.k. arbetarregeringen byggdes inte mindre än femtio sådana bosättningar på Västra Jordanstranden 1967-1977. Skillnaden mellan å ena sidan de s.k. arbetarpartierna och å andra sidan Begins Likud och det religiösa Gush Emunim ligger i grunden bara i att de förra ville gå till väga — och tilläts gå till väga — mer ”stillsamt”.

Och ansvaret för den ursprungliga palestinska fördrivningen 1948 läggs oftast på Menachem Begin och hans fascistgång för massakern i Deir Yassin — och man ”glömmer” att Ben Gurions och Yigal Allons Haganahtrupper samtidigt höll på att genomföra den s.k. ”Plan Dalet”, som gick ut på att erövra så mycket jord som möjligt före Israels s.k. självständighetsdag. Deir Yassin och Plan Dalet var delar av samma sak; och de s.k. vänstersocialistiska organisationerna som fördömde Deir Yassin skyndade sig omedelbart att bygga kibbutzer i de nyerövrade områdena.

Och Begin har nu för övrigt suttit vid makten bara några få år. Allt som tidigare har genomförts ifråga om massakrer, fördrivningar, införande av speciallagar för att ta över palestinsk jord, alla anfallskrig i imperialismens tjänst har skett under ledning av de s.k. arbetarpartierna. Dagens ständiga folkmordsattacker i södra Libanon får inte dölja det faktum att det var under de s.k. arbetarpartiernas regeringstid som större delen av befolkningen i södra Libanon fördes, att det var dessa attacker som drev fram inbördeskriget i Libanon. Direkt och indirekt, med olika taktik, verkar alla sionistiska partier för att en dag genomföra den ursprungsplan enligt vilken Libanon söder om Litanifloden tillhör Israel.

Det skriks om extremism när borgmästarna Bassam Shaka'a och Karim Khalaf får benen bortsprängda genom sprängladdningar i deras bilar. Men samma metod använde den israeliska säkerhetstjänsten på ”arbetarpartiernas” tid då de mördade PFLP-ledaren och författaren Ghassan Kanafani i hans bil 1972.

Jag har gjort denna uppräknig - som kunde bli oändlig — för att ytterligare klarlägga att partierna i Israel inte kan betraktas som vanliga partier. De finns dessutom här hos oss, i varje kapitalistiskt land där det finns judar som sionisterna vill åt. Här och överallt finns s.k. Sionistiska Federationer, avdelningar av den sionistiska världsorganisationen. I dessa federationer slåss partierna om ledningen. Och Jewish Agency, det organ som under den brittiska mandattiden fungerade som sionistisk regering, utgör idag en förening av de olika partiernas sekretariat. Detta organ, Jewish Agency, finansierar de sionistiska partiernas verksamhet här och i Israel och överallt, det finansierar ungdoms- och studentorganisationer och allsköns propagandaverksamhet över hela den imperialistiska världen — liksom för övrigt infiltrations- och propagandaverksamhet i de socialistiska länderna. Det organ som idag förvaltar fonderna heter United Israel Appeal — och för att få kapital till dem åker kända figurer som Moshe Dayan till t.ex. USA där donatorer samlas till banketter som ofta får karaktären av rena auktioner i sin överbudshysteri.

Och allt detta, vill jag upprepa, har skett och sker på imperialistisk grund, i allians med imperialismen, med stöd av imperialismen, som en del av imperialismens planer. Liksom det idag är USA som fungerar som indirekt moderland åt Israel var det under de första decennierna England som tillhandahöll den servicen, som stod som garant, som slog ner palestiniernas motstånd, som lät sionisterna bygga upp sin separata statsstruktur. Grunden var Englands imperialistiska intressen, Englands strävan att kontrollera arabvärlden och hålla tillbaka den arabiska nationella rörelsen, Englands imperialistiska intresse av olja och andra råvaror, av marknader, av transportleder och strategiska positioner. På engelsk imperialistisk grund byggdes den sionistiska staten upp som en bastion mot "barbariet", precis som Herzl hade skrivit 1896. — De flyende judar som kom till Palestina utan att vara sionister hade bara att välja mellan att acceptera den koloniala strukturen eller ge sig av igen — och de flesta hade ingenstans att återvända.

Det hör till historien att Hitler kom till makten i Europa. — Hur förhöll sig då den sionistiska världsorganisationen till de livshotade judarnas öde? Svaret är att den tydligare än någonsin visade att den representerade ett kolonialt företag och inte ett judiskt folk som propagandan hävdade.

I stället för att ställa sig i spetsen för kampen mot nazismen utvecklade sionisterna samarbete med den på den grundvalen att båda ville tömma Tyskland på så många judar som möjligt. I det nazistiska Tyskland fick sionisterna upprätta träningsläger för unga starka judar som skulle skeppas till Palestina. Författarinnan Hannah Arendt skriver i sin bok "Eichmann i Jerusalem" om en sionistisk delegation som 1938 förhandlade med nazisterna att de "talade ett språk som inte var helt olikt Eichmanns... De var i positionen att kunna göra upp med de nazistiska myndigheterna på en grund som närmade sig likställighet — vilket inte de infödda judarna kunde..."

De kunde "tala öppet om gemensamma intressen och var säkert de första som fick tillstånd att 'plocka ut unga judiska pionjärer' bland judarna i koncentrationslägren..."

Kolonin, den koloniala planen, var kort sagt viktigare än de människor som de kallade sitt "folk". De valde ut de unga och friska för sina syften. I Ungern förhandlade de till sig att de förmögna kunde köpa sig fria i utbyte mot att man höll tyst om transporten av 800.000 mer eller mindre fattiga judar till Auschwitz. I USA och andra stater propagerade sionisterna mot varje förslag att judar skulle tas emot där — och därmed hindrades hundratusentals judar i olika europeiska stater att fly undan gaskamrarna.

Fasaden till denna groteska koloni lyckades sionisterna med hjälp av den imperialistiska bourgeoisien hålla jämförelsevis snygg under ett par årtionden. Israel kallades demokratins hemvist på jorden. CIA kunde i lugn och ro utnyttja Histadrut som bulvan till att infiltrera många afrikanska, asiatiska och latinamerikanska länder. Varje terrordåd doldes med hänvisning till de nazistiska gaskamrarna. Sionistiska agenter kunde genom skenbart antisemitiska sabotage i Bagdad driva större delen av Iraks trehundra tusen judar till Israel — Israel behövde billig arbetskraft och det var ingen borgartidning som ville tro på den historien. Osv.

Och hela tiden var Israels huvudfunktion att vara imperialismens främsta bas i östra Medelhavsområdet, en bastion mot arabisk frigörelse. Imperialismens herravälde och utsugning av området har säkrats genom upprepade israeliska anfallskrig och otaliga mer begränsade attacker. Palestinierna har fått betala för Israels upprättande, men de fattiga massorna i hela området har fått betala nästan lika dyrt; de lever i sin misär och sitt elände på grund av dessa ständiga israeliska övergrepp och aggressioner som har hejdat och slagit sönder alla försök till verklig social utveckling. Det är inte de sex miljoner amerikanska judarna som är USA:s främsta länk till Israel, det är den gemensamma grunden, de gemensamma intressena av att hindra palestinsk och arabisk frigörelse. (På samma sätt är det de svenska imperialistiska intressena som avgör Sveriges relation till Israel. Det är bourgeoisin och socialdemokratin som är Israels primära försvarare här — och inte de fåtaliga organiserade sionisterna).

Inget "Mini-Palestina" bredvid Israel skulle förändra de grundläggande förhållandena. Inget israeliskt tillbakadragande till den eller den gränslinjen gör Israel mindre kolonialt, mindre länkat till imperialismen. Tvärtom skulle ett "Mini-Palestina" — som skulle förutsätta ett palestinskt underordnande under den imperialistiska kontrollen av hela området — innebära att sionistiskt kapital skulle få möjlighet att tränga in i arabvärlden; och sionismen skulle alltså förstärkas.

Palestinas befrielse är förbunden med imperialismens nederlag i hela östra Arabvärlden; det existerar ingen genväg. Och den dagen då den imperialistiska kontrollen på allvar börjar brista, den dagen då den palestinska och arabiska befrielseströrelsen bygger upp sina första befriade områden, den dagen börjar det finnas förutsättningar för att de israelisk judiska arbetarna ska frigöra sig från sionismen och delta i frihetskampen.

Vi ska delta i denna kamp, här hos oss och överallt, på den proletära internationalismens grund.

Leve den palestinska och arabiska befrielsekampen!